

[Lis Noer Holmberg]

tilbage og drikker af deres glas, er der et pulver i glasset, og de skal ikke have stoffet ret mange gange, før de bliver tilvænnet.

Hvad gør vi ved dét? Hvilke konsekvenser skal dét have? Skal man tage bevillingen fra det pågældende værtshus eller diskotek, eller hvad gør vi? Der er så mange kroge i dette her, at det virkelig er et stort problem, som kræver megen, megen omtanke og mange diskussioner; men vi skal ikke vente for længe, for det haster.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg tror ikke, jeg har sagt, at man ikke skal informere. Det er en misforståelse, og den vil jeg godt klargøre med det samme: Jeg har ikke sagt, at SF er imod information; jeg har bare sagt, at mere information ikke er nok, og at det ikke er noget bud på en løsning, for en masse af de mennesker, der kommer ud i misbruget, ved udmærket godt, at det er farligt, og de mennesker, der er i misbruget, ved godt, at det ender galt. De kan jo se, hvordan deres venner, som er 3-4 år længere fremme i udviklingen, ser ud.

Det er altså ikke manglende viden, der er problemet; så information er ikke nok. Det betyder ikke, at vi ikke skal informere om de nye stoffer, f.eks. om rygeheroin, for dér er jeg enig med hr. Fischer i, at der er opstået det problem, at en gruppe unge mennesker rent faktisk troede, at heroin ikke var farlig, hvis man røg den – kun hvis man junkede den.

Så var der noget om udtrykket stresspolitik. Dér vil jeg sige, at det ikke er mig, der har fundet på det udtryk; det er politiet selv, der har brugt det. Så når jeg bruger det, er det altså politiets eget ord, jeg gentager.

Til slut vil jeg sige til fru Lis Noer Holmberg om det med de dyre institutioner: Det er dyre-re med tvang. Den allerdyreste behandlingsform er tvang, for den kræver en helt anden indretning af institutionerne og en helt anden uddannelse af personalet. Det er langt den dyreste behandlingsform.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (V):

Jeg forstår ikke rigtig, hvor fru Pernille Frahm har det dér med tvang i forbindelse

med institutioner fra. Det, jeg sagde, var, at vi i høj grad mangler døgninstitutioner. De dag-centre, hvor narkomanerne går hen og får udleveret deres metadon, lukker kl. 16, og de er lukkede i weekenden. Det er ikke godt for mennesker, der har en dårlig karakter eller har trang til stoffer; det er alt for frustrerende. De skal væk fra deres miljø og anbringes på døgninstitutioner, og dér synes jeg vi har set nogle glimrende modeller, som vi kan efterligne her i Danmark.

Jeg synes altså også, vi skal gå ind for eks-narkomanerne; de søger jo ind hist og her. De vil gerne gøre en indsats, og de kan virkelig gøre det, for de ved, hvad det handler om. Det kan jo også hjælpe på behandlersystemet, hvis jeg må sige det sådan. Men jeg har ikke talt om tvang, for det er en lang diskussion.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Så var det måske en foregribelse af begivenhedernes gang, for jeg gik ud fra, at fru Lis Noer Holmberg var enig med sit parti, der er medforslagsstiller til det forslag, vi skal behandle senere hen, og hvori der står: »Forslagsstillerne ønsker, at det pålægges de offentlige og de private behandlingsinstitutioner at tilbyde narkomaner en behandling, der som hovedregel indebærer tilbageholdelse, hvis vedkommende undervejs ikke ønsker at fuldføre behandlingen.« Det er tvang.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Fru Lis Noer Holmberg har ordet for en kort bemærkning, og så tror jeg vi skal tilbage til talerlisten.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (V):

Jeg går da ud fra, at det har noget at gøre med, at det er kriminelle personer, vi taler om, og det . . . (*Afbrydelse*). . . Nej? Men tvang kan vi altså diskutere i timevis, for det har noget med retssikkerhed osv. at gøre.

Men vi ved jo, at forældre til narkomaner har ønsket tvang. De henviser simpelt hen til sindssygeloven og siger, at psykisk syge kan være til fare for sig selv og andre, og at det er derfor, de bliver tvangsindlagt, og at det i visse tilfælde også burde være sådan for narkomaner.